

Daniel Lagus Johannes Schröderus

Exercitationis Christologicae Sectio Posterior De Consecutiva Communicationis Varietate

Rostochi[i]: Richelius, [erschieden] 1647

<http://purl.uni-rostock.de/rosdok/ppn738066559>

Druck Freier Zugang

Verf.: ① J. Lagus, lectio I
② J. Lagus, lectio II

F. Anstorp. Lagus, Daniel/a
R. U. theol. 1646.
1647

15
EXERCITATIONIS
CHRISTOLOGICÆ
SECTIO POSTERIOR
DE

CONSECUTIVA
COMMUNICATIONIS
VARIETATE,

Quam
*In Celeberrima Rostochiensis Academia Audito-
rio Unicornis,*

Permissu Venerandæ Facultatis Theologicæ,
MODERATORE

DN. JOHANNES QUI-
STORPIO SS. Theol: Doct. ejusdemq; Prof.
Publ. longè Celeberrimo, Collegii Theologici Seniore
gravissimo, Rostochiensium Superintendente meritissimo, Patro-
no & Promotore suo plurimam suspiciendo,

Publicè ventilandam proponit

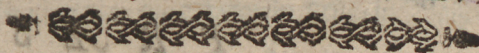
DANIEL LAGUS

PRÆSES

RESPONDENTE

JOHANNES SCHRÖDERO Rostoch.

Ad diem 2. Jan. Anno M. DC. XLVII.

ROSTOCHI

Literis Johannis Richelii, Senat. Typ. 1646.

V I R O

Reverendo plurimum & Excellentissimo,

DN. JACOBO FABRITIO

S. S. Theol. Doctore ejusdemq; in Illustri Pædagogio
Stetinenſi Professore longè Celeberrimo, Templi Ma-
riani Pastori ibidem vigilantissimo, & Pomeraniæ
Orientalis Superintendententi Generali, gra-
vissimo, meritissimo,

NEC NON

Reverendo & Clarissimo

DN. M. GREGORIO LAGO,

Pastori & præposito Neo Stetinenſi
fidelissimo,

Illi Mæcenati suo & Promotori,

Huic Parenti & Præceptor

etatem colendo

Strenam hancce Academicam

consecrat & offert

P R Æ S E S.

Th. XIX:

Consequens Unionis Hypostaticæ est Communicatio,
seu Communicata distinctorum possessio atque
participatio, eaqve non minus, quam Unio ipsa,
realis.

Nullam invenire est Unionem suppositalem, ad unum per se
constituendum directam, altero unitorum rationem susti-
nente εν τελεχείαις, perfectiva, altero δυνάμει, perfectibi-
bilis, nullam quæ Communicationem comitem sortiatur.

Præter Communem enim termini unius participationem, non pot-
est non & κοινωμία consequi operationum, quam ipsa communicatio
facultatum operandi necessariò præcedit. Arcta verò si ulla est hy-
postatica unio, hæc sanè est, de quâ præsentem meditatur disquisiti-
onem. Quo igitur eveniet pacto, ut Communicatione omni desti-
tuatur? Merito proinde ac jure suo Concilij Ephesini decreta, ad Or-
cum, unde pro nata fuit, amandarunt, Samosatensi & Nestorij hæresin,
πῆ; δύο φύσεις δηγημένως ἐχέσσις ἐστὶ πᾶν τὸ πᾶσι ἐσυγκοινωνήτως
astruentem. Quæ quidem dum effugerunt Verba, nil egerunt aliud,
quàm ut eadem opera Christum distrahere, & Unionem Naturarum
hypostaticam, quantum in ipsis fuit, labefactare ac evertere visi fuerint.
Etsi vulgus Pontificiorum ita Nestorii proponat sententiam, ac si ex-
ertis Verbis Divinitatem Christi oppugnarit, minus dextrè ac fide-
liter. Quæ de re *Lutherus* Tom. 7. Jenens p. 248. Den ich selbst etwa
nicht hab können verstehen / was doch der Irthum Nestorii geweest sey /
hab immer hin mit gedacht / daß Nestorius hette die Gottheit Christi ver-
leugnet / vnd Christum nichts mehr den einen laien Menschen gehalten /
wte die Geistlichen decret vnd alle Geistliche Schreiber sagen / aber auß
ihren eigen Worten / da ich sie recht ansah / hab ich müssen anders den-
cken. Paulo post: Aber da stieß sichs / er wolt nicht / das darumb Maria
solt Gottes Mutter heißen / weil Christus nicht nach der Gottheit von ihu
gebohrn were. Wenn ich nu also predigte / Jesus Zimmerman zu Na-
zareth (denn so nennen ihn die Evangelia filium fabri) gehet dort auff
der Gassen / vnd holet sein Mutter ein Krüglein Wasser vnd ein Pfennig
werd

werd Brodes / daß er mit seiner Mutter esse und trincke / vnd derselbe
Jesus Zimmerman ist der rechte warhafftige Gdt. in einer Person / solchs
gibt mir Nestorius zu / vnd sagt es sey rechte / wenn ich aber also sage / dort
gehet Gdt auß der Gassen / holet Wasser vnd Brodt / daß er mit seiner
Mutter esse vnd trincke / diese Rede gestehet mir Nestorius nicht. Conf.
Gennad. lib. 7. c. 33. Socrat. & Bvag. lib. 1. c. 7. Inde Lutherus conclu-
dit: So solt das Brtheil lauten / wiewol Nestorius bekennt / das Chri-
stus rechter Gdt vnd Mensch eine Person sey / aber weil er die Idioma-
ta Menschlicher Natur derselben Göttlichen Person nicht gibt / ist vns
rechi / vnd eben so viel / als leugnete er die Natur selbs. Haetenns Mega-
lander. Sed movenda denuo, quæ seculorum superiorum præposi-
titas fuit, camarina restabat à Pontificiorum & Calvinianorum male sa-
nâ cohorte, ut ut Nestorianorum appellationem ægerrimo ferât animo.
Unde D. Joh. Berg. lib. cui titulum fecit Unterscheid vnd Vergle chung
der Evangelischen q. 56. da sie (die Lutherischen) weder in den Redens-
Arten noch in der Meinung allerding mit vns einstimmen konten / so ist
noch das einige Mittel zur vereinigung übrig / daß sie vns nur nicht darumb
verfessern noch verdammen. Quasi vero iniquum sit aut insolitu-
tum, eorum hæreticos nominibus designare, quorum amplectuntur
dogmata, scapham scapham, ligonem ligonem appellare. Commu-
nicationem quippe Calviniani non aliam largiuntur, quam Verbalem,
& ad tropum sermonis Rhetoricum, vel synecdochen, quæ arridet
Calvino, vel ἀλλοίωσιν, quâ sibi delicias facit Zovinglius, quamque
Diabolilaryam, quod talem nobis Christum proponat, à quo ipse Christianus
denominari nolit, Heroico vocat Spiritu in Conf. Mai. Lutherus, per-
tinentem. Quomodo enim Communicatio Unionem respicit? Nonne ut Effectus
Causam? Quamdiu ergo Canon ille valet genera-
lis: Quævis Causa tale causatum; tamdiu suo stabit talo & hic specia-
lior: Quævis Unio, talis Communicatio. Aut igitur realis neganda
veniet Naturarum duarum Unio, aut realis admittenda unitorum
communicatio. Ab autoritate Patrum, cum itidem ἀλλοίωσιν
quandam vel ἐναλλαγὴν ὀνομάτων docent, aut Lutheri etiam nostri,
cum communicationem Idiomatum, nominum vocat permutatio-
nem, parum petere patrociniæ licebit. Loquuntur enim illi non ex-
clusivè, veritatem rei tollentes, sed inclusivè, veritatem ipsam præsup-
ponen-

ponentes, h. e. ideo ἵνα ὁμοίως statuunt ἐναλλακτικῶς, quia ἵνα
 πραγμάτων præcessit, juxta regulam Logicam: Dicitur de re, requirit in-
 esse. Ut res sunt, ita debent enunciari. *Sicut due Nature in unam
 personam uniantur: sic uniantur etiam ipsarum nomina*, inquit Luth.
 Cæterum quando consequens Unionis hypostaticæ Communicatio-
 nem salutamus, perinde ac telum, si in corpus solidum impingat, in
 eum retorquetur, à quo emissum est, in authorem suapte sponte reci-
 dit Bellarmini cavillatio lib. 3. de Christo c. 8. *Nosstrates mera proprie-
 tatum Divinitatis communicatione, Unionem Personalem definire.*

Th. XX.

Estque vel Prima et Immediata, vel Orta & Mediata.
 Prima est Naturarum, per quam Concretum Na-
 turæ unius prædicatur de Concreto alterius,

Classe hac sequentia continentur Oracula: *Germen Davidi est
 Jehova Jer. XXIII, 6. 7. sanctum est Mariam natum, est filius Altissimi Luc.
 I. 33. Christus est patribus natus secundum carnem, est Deus benedictus in
 secula. Rom IX. 5. Filius hominis, est filius Dei viventis, Matth XVI. 16.*
 Id quod aliquando futurum Pater pollicetur II. Samuel. VII. 14.
 וְהוּ יְהוָה לִבְנֵי אָדָם Jam factam fuisse attestatur,
 Matth. III. 17, & XVII. 5. Οὗτος ἐστὶν ὁ υἱός μου ὁ ἀγαπητός, ἐν ᾧ εὐδό-
 κησα. Nec semel Christus Deum Patrem suum vocat & invocat, et-
 iam quæ humanitatem, E. g. Joh. XVII. 5. *Et nunc clarifica me tu pa-
 ter &c Luc XXIII, 46. Pater, in manus tuas commendo Spiritum meum*
 Unde Heb. I. 4. dicitur tantò melior Angelis effectus, quanto differentius
 præ illis aomen hereditavit. Ac lege amœbaâ ob mutuam ἀλληλογησιν:
Deus est Caro, vel homo. Joh. I, 14. Filius Dei est filius hominis &c.
 Ubi cum Unio describatur personalis, talem institui analysin oportet,
 ut loco subjecti una ponatur Natura, loco prædicati altera. Quemad-
 modum verè *Cassianus lib. 1. de Verbi Incarn. sic ipse Deus verbum,
 totum suscipiendo quod est homini, homo est: Et assumptus homo to-
 tum suscipiendo, quod Deus est, aliud quàm Deus esse non potest.* Nervosè
 B. Hutterus Jren. p. 334. *Sive personam Christi filium homini, sive filium*

Dei dicas, & Deum & hominem, & Dei & hominū filium esse affirmamus:
 Deum hominem, quia jam non seorsim amplius Deus existit, sed Deus
 ἐνωρηθεὶς, sive incarnatus: Hominem Deum, quia homo iste non seorsim
 subsistit, sed est homo Deificatus. Suffragatur hac in parte Calv. lib.
 2. Instit. c. 14. s. 4. Et Beza part. 1. Resp. ad coll. p. 93. propter unita-
 tem personæ, scribens, hic homo, non quidem quia homo, sive suæ naturæ
 respectu, sed propter suam in filio Dei subsistentiam, est verè ille Dei filius.
 Supra pestem verò fugienda, & si quid peste deterius 1. Zvingliana
 ἀλλοίωσις, quæ Naturam unam ponit pro alterâ, 2. Identica enunci-
 andiratio Consensus (καὶ ἀντιφρασιον) Orthodoxi p. 297. quâ per-
 sona putatur prædicari de seipsâ, aliter saltem atque aliter denominatâ.
 Verba sic sonant: Prædicatio, quâ prædicatum Subjecto tribuitur, &
 homo Deus est, & vicissim Deus homo esse dicitur, non est velut rerum in-
 ter se disparatarum; sed propter hypostasis in Subjecto & prædicato Iden-
 titatem verè IDENTICA adeoq; propriiſsima. Ut hæc propositio: Fi-
 lius Dei est homo, æqvipollere debeat isti: Persona filii Dei est &
 persona habens in se essentialiter humanitatem, vel: Persona habens
 humanitatem & Deitatem: Deus est, Deus: Homo est homo. 3.
 Prædicatio Synonymica, quâ in hac propositione: Deus est homo,
 species dicatur de suâ ὑπόστασις, Thoma. Piscat. contra Hoffm. p. 128.
 Keck Syst. Theol. p. 319. 4. Synecdoche Piscat. ad Hoffm. p. 23. Vel
 generis (Dei pro secundâ Deitatis personâ) vel partis (naturæ Di-
 vinæ pro personâ) vel Totius (personæ pro naturâ alterâ) Etenim
 propriiſsimè verissiſimeq; Deus Homo factus est, verissiſimè factum, ut
 ὑπόστασιν λόγῳ caro participavit. Dubitas? Repete memoriâ effa-
 tum Heb. II, 14. ἐπεὶ ἐν τῷ παιδίῳ κεκοινωνήκεται σαρκὸς καὶ αἵματος,
 καὶ αὐτὸς παρεπλήσως μετέχων ἁγίων. Quod si verè Deus caro
 factus est, cur tropicè jam esse dicetur? Cujus ὑπόστασιν propriiſsimè
 caro participavit, cur de illo impropriè prædicabitur? Itane modus
 prædicandi sequetur modum essendi? Identicæ locutiones Calvinia-
 norum, nugæ sunt gerris siculis vaniores, & indignæ prorsus, quas de
 Spiritu Sancti linguâ cogitemus. Quam absurdâ quoque dictionis
 ideâ pro specie venditur id, quod est singularissiſimum? ἔσιωδῶς de
 Christo secundum humanitatem prædicari perhibetur, quod ei, vi
 unionis personalis, obligit? Pro genere autem λόγῳ Deitatem, vel
 pro

pro parte Deitatis λόγον qui habet, nā. prima funditus Religionis
 συνείδησις, quæ Deum credi simplicissimè unum jubent, evertit? Frustra
 vero erit, si quis Gorgonis veluti caput, pro suffulciendâ Identitate
 Calvinisticâ, objiciat Logicorum Principis Dn. D. Jacobi Martini suf-
 fragium, in prælection. AntiKeck, p. 556. identidem negantis, in pro-
 positionibus personalibus, disparatum de disparato prædicari, vi sc.
 etymi, quod disparata sic dicantur q. dissep̄arata. Pro Inusitato enim
 propositionum personalium modo, contra Calvinistas tuendo, lau-
 datus modò author, sociam operam fidelissimè Catholicis jungit. Dis-
 sensus orationis solum concernit vocabulum. Quamvis & universus Lo-
 gicorum Senatus doceat, nullâ ab Etymologiâ tale deduci argumen-
 tum posse, quod firmâ scientiæ saburrâ mentem ἀμετάπτωτων κρη-
 ἰμετικίων reddat. Quoties enim fit, ut ab origine primâ familiaris
 in vitæ humanæ contubernio vocis significatio recedat? Sed in verbis
 simus faciles, modò in rebus conveniamus. Quo epiphonemare dis-
 cursum suum Dn. Jacob. Mart. loc cit. ipse obsignat. Eundem in
 modum nec tropos Calvinisticos calculo suo approbat B. Hasterus
 Irenici p. 330. quando Deum propriè prædicari de homine inficiatur.
 Improperietatem enim hîc occurrentem non in λέξει collocat, sed in
 συνθέσει terminorum. Siquidē prædicatio impropria ei coincidit cum
 Inusitatâ, quæ receptis Logicorum regulis de genere, differentiâ, spe-
 cie, proprio vel accidente, non respondet, exemplum simile totâ rerum
 naturâ ignorante. Porro ut è diverticulo pedem in viam revocemus,
 perstrinxit jam adè Antagonistarum oculos veritatis splendor, ut no-
 biscum secundum humanam quoque naturam verè Filium Dei pro-
 prieque Christum vocari fateantur. Sed en novum κρησφύγετον! In-
 tellectum id volunt vel ob gratiam honoris, gradu à Divino diversi,
 vel ob conceptionem miraculosam, præeunte *servere*, quem tamen,
 Calvini ipsius hortatu, diræ blasphemiae flagitium ad ignem misit, vid.
 Martin. l. de perf. Christi contra Menz. p. 591. & in Menz. Antinu.
 thet. pag. 147. sicuti olim nonnulli è disciplinâ Theodori Mopsuest:
 Christum quâ humanitatem, pro filio Dei agnoverunt per gratiam ad-
 optionis, quos aliquot Concilia justissimis anathematum fulminibus
 percusserunt. Baron. in annal. ad ann. 794. Harum a. opinionum
 quanam turpiori ψευδολογίας labe aspergatur, non facile dixerim.

Ab adoptione si filiationis derivetur origo, duo erunt filij: Si à Con-
 ceptione, filius erit Christus ipsius Spiritus Sancti. Utrumque adeò
παράδοξον, ut *παράδοξόν* Vix stoici quicquam dogmatis existat.
 Necessarium quidem Controversæ filiationis antecedens obumbratio
 Spir. S. fuit (absq; hac si fuisset, filius vocari Altissimi quod è Maria na-
 tum minimè gentium valuisset) Causam verò genuinam non suppe-
 ditat; cum non *σεριαλικώς*, sed *δημιουργικώς*, è substantiâ Virginis
 Mariæ, Humanam Christi Naturam plasmarit. Referenda igitur illa
 unice ad unionem cum *λόγῳ* hypostaticam. Quæ simul ratio matrem
 Salvatoris eo mactat titulo, ut Mater Dei, seu *θεοτόκος*, in Ecclesiâ au-
 diat. Sicuti *Athan.* ad Jovin. ait Tom. 2 p. 40. *ὁδὸν καὶ παρθενομήτωρ
 ὡς θεοτόκος ἡ ἁγία Μαρία: τὸ μὴ λέγων θεομάχος ἐστὶ καὶ τῶν
 αἰγιῶν πατέρων πολέμιος*. Si per gratiam deniq; honoris Nomen fi-
 lij Dei Christo secundum humanitatem tribuatur, quid in gratiam
 proferri Photinianorum, quid ingratiâ Apostoli, amplius poterit?
 cum Christum è patrib. natum secundum carnem, Deum nuncupat.
ἐυλογητὸν εἰς τὰς αἰῶνας Rom. IX Unde nihilominus haudquaquam
 perit discrimen inter ἴδ' esse filium Dei *Naturalem*, & ἴδ' esse Dei filium
naturaliter. *Naturalū* vel, ut Scriptura loquitur, *ἰδιῶς*, *μονογενῆς*,
ἀληθινῶς filius Dei Christus est, respectu naturæ utriusq;: *naturaliter*
 verò h. e. per æternam generationem, secundum Deitatem solam.
 Sicut *ὑποσελικώς* filius hominis dicitur, quâ Deitatem: *σῶσω δῶς*,
 quâ humanitatem. Ita Maria Mater est Totius *θεοῦ θρώπου* naturalis:
 sed naturaliter tantum respectu humanitatis; ut hypostaticè, h. e. pro-
 pter unionem hypostaticam, resp. Divinitatis. Si quidem ille, quem in
 lucem edidit & Homo est & Deus. *Patens* Irenici p. 264. in Ortho-
 xiam hanc priori quidem fronte descendere videtur, ita scribens: *Do-
 cemur Christum hominem esse Deum non verbaliter, sed realiter, imò re-
 alissimè: quia Unio duarum naturarum Divinæ & Humanae, in personâ
 Christi non est Verbalis, sed realis, imò realissima, adde, si voluit, substan-
 tialissima. Sed quomodo aliud longè ore promat, aliud pectore clau-
 sum teneat, suo mox indicio, veluti forex, se prodit, ista subjiciens:
 Realiter & substantialiter Christus homo est Deus. Deitate sua: Et Chri-
 stus Deus est homo, humanitate sua. Quod iniquitatis Mysterium Danaus*
 in

in exam. lib. Chemnit. isto exponit tenore: *Hæc propositiones (Deus est Homo, Homo est Deus) ita sunt explicanda & intelligenda, ut de personâ quidem ipsâ, seu de toto unito, realiter dicantur: De toto tamen unito, aut singulis illius personâ naturâ, verbaliter tantum. Quos iterum ad intelligendum penitus animis pectoribusq; propositionum personali-um fundamentum, Unionem naturarum, satis utique realem, remittimus, atque hinc dijudicati consequens jubemus.*

Th: XXI.

Orta est, cum propria Naturæ alterius vel personæ tribuuntur Toti, vel Naturæ alteri. Et hæc vicissim triplicis generis, vel ordinis. *Idiomática, permatistica & acivomatica,*

Nonnulli, quod nobis secundum est Communicationis Idiomatum genus, tertio loco ponunt, & ex adverso, quod tertium nobis, ei secundas deputant. Sed ordo, quem nos tenemus, Naturæ magis consentaneus est. Hanc enim si spectes, *ἐνέργεια* ubiq; *δύναμις* præsupponit. Quamobrem è communi Philothophorum Doctrinâ, triplici existente naturæ momento, in 1. disponunt *τὸ εἶναι* rei, in 2. proprietates, in 3. Operationes. Neq; obeundis officii Mediatorii functionibus, Humanitas Christi par fuisset, nî Divina eam Natura, Idiomaticum suorum communicatione, dotatam prius & ditatam in statum perfectiorem transfuisset. Novum verò & peculiare Communicationis genus ex iis prædicationibus, quæ Naturæ alteri proprium enunciant de concreto personæ, quia propter eam Naturam, cujus proprium attributum illud non est, ad genus I. aptè reducuntur, non extruendum arbitramur. Frustra enim fit per plura, quod fieri potest per pauciora.

Th: XXII.

Per *Idiomática* propria naturarum efferuntur de personâ in Concreto, sive ab alterâ denominetur naturâ sive ab utraque: Divina quidem juxta Divinitatem,

tem, Humana vero juxta Humanitatem, ubi
Communicationem mutuam mutua importat
συνειχώρησις.

Verbum Ἰδιοποιεῖν in articulo de filio Dei qui usurparit, primus
fuit Athanas. in Epist. ad Episc. Unde postea nomen Ἰδιοποιεῖν for-
mavit Cyrill. episc. 29. Nazianz. primum hunc gradum Communica-
tionis Idiomaticum (de quo potissimum disputant Scholastici) vocat
Ἰδιοποιεῖν ὀνομάτων, Damasc. δικείωσιν, reciprocationem, quia, eo-
dem definiente, λόγος δικείσται, appropriat sibi (seipsum carni in-
time communicando, non aliquid à carne sibi communicatum acci-
piendo, siquidem assumpti est accipere, assumptis dare) quæ sunt
carnis. Quamvis huc pertinentes prædicationum modi plures sup-
petant. Occurrit Ἰδιοποιεῖν I. Cum attributum divinum prædica-
tur de Christo, denominato à naturâ Divinâ, ut: Filius Dei creavit
coelum & terram. II. Cum attributum Divinum dicitur de Christo, de-
nominato à naturâ Humanâ, ut: Filius hominû, quando alloquitur
Nicodemum, est in calu Joh. III, 13. III. Cùm humana assignantur Chri-
sto, ut homini v. g. Filium hominû oportet pati & crucifigi Luc. XXIII
26, IV. Cum Humana dicuntur de Christo, ut Deo, v. g. Dominus glo-
rie est crucifixus I Cor. II 8. Author vitæ est interfectus Act. III 15. Deus
redemisti suo sanguine Ecclesiam Act. XX. 28. Jehova portavit languores
nostros Es. LIII. 4. Verbum vitæ ab Apostolû est visum, auditum, con-
tractum I Joh. 1, 1. Filius Dei est natus è muliere Gal. IV. 4, V. denique
cum modò Divina, modò Humana attribuuntur Concreto Personæ,
περσδιορισμῶ naturæ, cujus attributum καὶ ἄλλο debetur, vel
διὰ ῥήθη expresso, ut 1. Pet. III. 18. Χρὸς θανάτω θείῳ σαρκεῖ, Rom.
IX, 5. Χρὸς ἐ Πατρίβι καὶ κατὰ σάρκα, vel omisso, semper tamen
subintelligendo. Cave a. uspiam τὸ ῥητὸν, ἕλθῃ οἰώσεως alicujus vel de-
fultoria locutionis figmento turbari finas & corrumpi. Cujusmodi
quidem σπεβλόγητα Calvini sectatores I V. generis proposi-
tionibus, quæ Deum pro nobis passum edicunt, affricare non verentur,
juxta illud: Si animum occupaverit alicujus erroris opinio, quicquid asse-
ruerit Scriptura, figuratum arbitratur. At non verè minus proprieq;
Deus

Deus in suâ passus est carne, quam in suo nostrum quisque patitur, cum patitur, corpore; quoniam non minus verè, quam nostrum quispiam, carne participavit, ac participavit quidem eo ipso fine, ut in carne pateretur & moreretur, moriendoque debellaret istum, qui mortisungebatur imperio. Hebr. II. 14. Ejusmodi etiam passionem reparatio salutis nostræ postulabat. Offenderant iniquitates nostræ Infinitum Bonum. Huic aut infinito pariter modo præstanda erat satisfactio, aut in æternum desperationis barathrum præcipitandi nos restabamus. Quæ enim finiti ad Infinitum proportio? Quam tamen administratio Justitiæ exquisitissimam requirit. Tantum igitur abest, ut expiandis mundi delictis idoneus sit $\Psi, \lambda, \Theta, \alpha, \nu, \delta, \rho, \omega, \pi, \Theta$, ut ne ad unum quidem hominem Deo reconciliandum latvirium possideat. Atque hoc est, quod graphicâ illâ imagine bilancis ob oculos ponere B. Lutherus voluit Tom. 7 Jen. p. 250. Audiamus ipsum: Ach Herr Gott von solchem seligen / tröstlichen Artikel solt man ungezantzt / ungezweifelt in rechtem Glauben immer frölich seyn / singen / loben / vnd danken Gott dem Vater für solche vnaussprechliche Warmherzigkeit / daß er seinen lieben Sohn hat lassen vns gleich Mensch vnd Bruder werden / so richtet der leidige Sathan / durch stolze Ehrfuchtige / verzeiffelte Leute solchen Verlust an / daß vns die Liebe vnd selige Freude muß vrschindert vnd verderbet werden / daß sey GOTT gefage. Denn wir Christen müssen das wissen / wo Gott nicht mit in der Wage ist / vnd das Gewicht gebe / so sincken wir mit vnser Schlüssel zugrunde / daß meine ich also / wo es nicht solt heißen / GOTT ist für vns gestorben / sondern allem ein Mensch / so sind wir verlohren. Assentus autem Lutheri qui Synecdochen Calvinisticam defendere cupiunt, vel insignem produnt, si mentem ejus assecuti fuerint, fraudulentiam, vel, si minus, parem stuporis vecordiam. Intelligit enim Heros noster Synecdochen non Rhetoricam, sed Grammaticam, quâ, è Grammaticâ vocis origine, Subjectum aliquod $\alpha, \nu, \delta, \rho, \omega, \pi, \Theta$ vel complexû, denominatur à parte potiori, atq; adeò propositio Grammaticè Synecdochica eadè illi in Loc. de Perf. Christi & S. Cœna est, quæ rerû distinctarû comprehensiva, vel rerû comprehensarû exhibitiva. Cæterû quò ardentioribz votis salutè nostrâ expetimus, eò majorè nobis in curâ incumt è. Iam est, ut hanc de totius $\delta, \epsilon, \alpha, \nu, \delta, \rho, \omega, \pi, \Theta$ satisfactioe ac passione $\Theta, \rho, \delta, \delta, \omega, \zeta, \alpha, \nu$

G

feram

facta tectaq; præstemus, eòq; execremur constantius Nestorii & affecta-
 ri ejus sive labris prolata, sive in fibris pronata vocem: Noli gloriari
 Judæe, non enim Deum, sed hominem crucifixisti. *ἡ παρθένος* esse Dei-
 tatem, objicis, nec realiter à Deitate differre Deum. Largimur utrumq;
 non pollice, sed ambabus manib9. Negamus vero & penegamus quam
 hinc nectis consequentiam: E. Deus verè passus non est: è diametro
 quippe Spiritus S. effato adversam. Non patitur Deitas, quia nulli
 planè mutationi est obnoxia: passus tamen est, juxta Scripturam, Deus,
 quia *ὁ Φιλιππίων* patiens est *θεὸς ἰσθρῶπ*, non minus Deus, quam
 homo. Ac licet discrimen reale Deitati & Deo non intercedat; datur
 hic tamen aliquod. Differunt nimirum duo hæc, ut concretum &
 abstractum. Multa verò valere de concreto, quæ non verificentur de
 abstracto, notum. Nec desunt quidem è Patrum & Nostratium choro,
 qui & Deitatem passam esse pronuncient. Sic enim *August.* c. 6. Me-
 ditat. *Deitas, quæ meam induit naturam, cruci ascendit patibulum, &*
in assumptâ carne cruce tulit supplicium. Vigilans: Divinitas clavum con-
fixa est, sed ipsa penetrari non potuit, siquidem vulnere locum caro pate-
facta aperuit: Expressurus singularem illam *ἀκείων*, quâ, sine omni a-
 lio exemplo, Divinitas sibi carnis suæ passiones appropriavit; non
ἑλκύν, vel uticum, amoris calidissimi impulsu, sua facit, quæ sunt fi-
 delium; & nostrâ in personâ inquit Psalm. LXIX, 6. *Deus, tu nosti stul-*
titiam meam, & delicta mea à te non sunt abscondita. delictorum con-
 fessor, non commissor: sed realiss. quâ omnia Christo accommo-
 dantur ratione personæ, quæ assumptæ humanitati conveniunt. Idq;
 contra Nestorianos. Patrum horum phrasin reddit Triga Theologo-
 rum nostratium, *Brentium*, puto, *Jacobum Andree & Selneccerum*, ut
 seculi sui Nestorianizantes hæreticos eò fortius coufringerent. Sed
 uti vel docendi falsa, vel congruè minus proponendi vera, nullam no-
 bis necessitatem ulla imponere *οὐλοδοξία* debet: ita fatius est phra-
 si hac abstinere, ne virulentum quoddam lingvæ telum, quod Eutychi-
 anam moliamur *ὀύχυσιν*, vel Divinam labefactemus immutabilita-
 tem, in nos vibrandi, ansam Antagonistæ fortiantur. Acquiescamus
 illi Antiquitatis Regulæ: *Passum esse Deum, non in proprietate natura,*
sed in Unitate persona. Occinis denuo verba *Lu: heri* è Confess. Mai.
 de Cœnâ Dom, *Quia Divinitas & Humanitas in Christo est una persona,*
ideo

ideo propter talem personalem Unionem Scriptura etiam Deitati tribuit, quicquid humanitati accidit, & contra. Fulgur edis è pelvi. Pergit enim Lutherus: Hoc oportet te confiteri, Christum seu personam pati & mori. Jam persona illa est verus Deus. E. rectè dicitur: filius Dei patitur. Licet enim una ejus pars (ut ita loquar) Divinitas, non patitur, persona tamen, quæ est Deus, patitur, alterâ sui parte, utpote humanitate.

Th. XXIII.

Per μετέπιτα Communicata indigitatur Idiomatum Divinorum Gloria assumptæ carni. Quo in genere, cum περιχώρησι tantùm facta sit à Naturâ Divinâ, ceu potiori, rei nullius indigâ, extraqve omnem constitutâ mutationis aleam, ἀντίδοσι locum nullum invenit.

Secundum hoc Communicationis Idiomatum genus B. Patres meletematibus suis quamfrequentissimè usurparunt, illustrarunt; hodieque, ob acerrimas, quibus agitur tum à Pontificiâ tum à Calvinianâ Sectâ, controversias, pari Διασκέψεως solertiâ dignissimum. Vocatur βελτίωσις, μετίδοσις, δόξασις, μετέληψις, μεγάλη προσθήκη, μετόχη τῆς θείας ἀξίας, θέωσις, θεολόγησις. Estque talis participatio, quâ, dicente ac docente Damasc. lib. 3. c. 15. τῶν μὲν εὐκείων ἀνυχημάτων δόξαν ἢ θεότης τῶ σωματι μετέδιδωσιν, αὐτῇ δὲ τῶν τῆς σαρκὸς πάθων ἀμετέχουσι; quia prorsus scilicet ἀμετέβλητοι Mal. III, 6. Jacob. I, 17. adeoque nec in perfectiorem evehi statum, nec detrudi in imperfectiorem potest. Hinc Athan. ad Epict. Non propter προσθήκην Deitatis Verbum caro factum est, sed ut caro resurgeret: neque ut melius redderetur Verbum ex Maria prodire, sed ut genus humanum liberaretur. Sedem ejus Doctrinalem cum primis continet XVII cap. Joh. v. 5. classico illo Salvatoris Effato; καὶ νῦν δόξασιν με, σὺ πᾶσι, παρὰ σεαυτῶν, τῇ δόξῃ ἣ εἶχον πρὸ τῆς ἡσέμου εἶναι παρὰ σὺν. Cujus Verba singula singulorū instar ponderū haberi merent.

merentur. *Glorificationem* à patre petit filius; *glorificationem* filio promittit pater, in tempore, tunc imminentis (post mortem ante subeundam) Resurrectionis, ut liqueret, quam invitâ veritate ad Naturam detorqueretur Divinam, utpote cui, cum ab æterno cuncta obtinuerit, in tempore tradi nil potuit. Unde ista enata Veterum Maxima, tantum non solaribus perscripta radiis apud Theodor. Dial. 2. *ὅσοι λέγει ἡ γραφή, ὅτι ἔλαβεν ὁ υἱὸς καὶ ἐδοξάσθη, διὰ τὴν ἀνθρώπινα αὐτῷ λέγει, ὅτι τὴν θεότητά.* apud Temetipsum, inquit Salvator, ne quis eam in opinionem prolaberetur, non ipsam peti gloriam, sed gloriæ declarationem. Et si enim hominibus, quorum ille conversatione familiari usus fuerat, ad gloriæ suæ notitiam non semper evidentiæ æquæ indicia servilis forma vilitas relinqueret; Patrem tamen ista nunquam & nusquam fugit, de quo Christus Joh. X, 15. *Pater me novit, & ego novi Patrem.* Cujusmodi vero gloriam expetit? *Quam apud Te (Patrem) habui,* ait, *περὶ τοῦ ἵέσμου γενέσθαι.* Quæ scripturis sacris usitatissima æternitatis descriptio, gloriam arguit vere Divinam. Eternam hanc enim non ratione decreti, ut Adversarii somniant, sed possessionis pronunciat, cum se istam habuisse ante mundum conditum asserit. Decretum quippe quod factum est, nondum aliquis habet, sed habere debet. Hinc plusquam adamantinum nectimus Syllogismum: *Cuiuscunque data est gloria æterna, ù gloriam accepit vere Divinam. Christo secundum humanitatem, data est gloria æterna. Ergo Christus secundum humanitatem, gloriam accepit vere Divinam.* Quid Reformati? Interdum Communicationis hoc genus haut agrè admittere videntur: sed sensum hæreticum semper alunt, quem mox turpissimâ denuo contradictione satis superque ostendunt, juxta Lutheri monitum in Conf. Minori: *Et maxime fanatici (Zwingliani) multa gloriantur, quod hunc de Personâ Christi articulum credant, tu sâmen noli ipsis habere fidem: certo enim mentiantur.* Quomodo Sartor, in lib. cui titul. fecerunt: *Kurzser doch gründlicher Bericht von den vornehmsten streitigen Reformationis Articlen. Divinam naturam in Christo humana suas proprietates, propter Unionem, sive personaliter, communicare* p. 35. Item: *Omnipotentem Divinam essentiam humanitati in Unione realiter communicatam & datam esse, unanimi antiquorum consensu* p. 37. cum scripisset, negat tamen hu-

mani-

manitatem in Christo esse omnipotentem l. cit. Sic Bergius lib. cui titu-
lus: Unterscheid vnd vergleichung der Evangelischen p. 30. Wir ver-
neinen nicht allerdings / das vnser HERR Christus auch nach seiner
Menschheit / nach dem er zur Rechten Gottes erhöhet ist / allen Creaturen /
sonderlich seinen Gläubigen auff Erden gegenwertig sey. Ep. 54. Daß
dennoch auch den Creaturen nicht ein halber / sondern der gangs
Christus / an allen Orten zu gegen sey. Qualem verò intelligat omni-
presentiam significaturus, carnem Christi in comparationem vocat
cum Sole p. 31. Auch die Sonne am Himmel ist vns estlicher massen
gegenwertig / wan wir ihr Licht vnd Hitze sehen vnd fühlen / ob schon ihr
Cörper nicht auff Erden ist. Wie vielmehr die Sonne der Gerechtigkeit
Christus / der durch den lebendigmachenden Geist / der in ihm ist / als dem
Haupte / mit allen seinen Gliedern auff Erden zu einem Leibe vereiniget
wird / vnd alles in alledurch seine Krafft vnd Gnade wücket vnd erfüllet.
p. 54. Vocat vn-schriftmessige Redensarth / welche eigentlich nur zu dem
irrigen Verstand vrsach giebt / das der Menschheit Christi die Göttliche
Eigenschaften gegeben vnd mitgetheilet sein: daß er nach der Mensch-
heit allenthalben / oder an allen Orten anwesend sey. De Contentu in-
terim antiquitatis cum Orthodoxia nostra neutiquam dubitandum.
Ita enim Seculo 2. Justinus in expos. fidei Corpus manet corpus: Non
enim est Dew. Parsiceps autem factum est divinis dignitatibus. Sec 3.
Origen. de princ. lib. 2. c. 6. Ad omnes sanctos calor aliqui verbi Dei
putandus est pervenisse. in hac autem animâ ignis divinus substantia-
liter requiescere credendum est. Sec. 4. Athan. in Epist. ad Epictet. Ipse
solum Emanuel appellatur. veluti corpore Divinitate pleno. ac proinde divi-
ficato. Sec. 5. Theodor. de AntiChr. Verbum incarnatum non particu-
larem gratiam contulit assumpta natura, sed totam plenitudinem Deitatis
complacuit in ipsa habitare. Sec. 6. Gregor. Magnus in 1. Reg. 11 Qui
infirma humana natura in celsitudinem Divinitatis assumptis cognoscitur,
super aquas Virtutis propriâ ferebatur. Seculo 8. Damasc. Quia hu-
mana sunt, Χρῆστος sibi attribuit, peculiarisq; factus, nam ipsius sunt ea. quæ
sancta ipsum carnis sunt, & tradit carnis suæ naturam τὴν αὐτοῦ ὡς ἑσθλῶς ἑσθλῶς
propter naturarum in se invicem ἁρμόσιν. Sec. 9. Niceph. l. 1. c. 26.
Christus sibi à patre potestatem summam celi & terræ, sibi scilicet juxta hu-
manitatem, traditam confirmat. Sec. 12. Bernh. serm. 74. in Can.

Apostolus non dicit excelsior cœli existens, vel manens, sed excelsior cœli
 factus. Ne quivis putet de eâ naturâ dictum, in quâ est, quivis est. Sec. 14.
 Nicol. de Lyra in Luc. 2. Christus Rex est & Pontifex. Ideo benedic-
 tur Christus, i. e. unctum non unctione humanâ, sed Divinâ, quia in huma-
 nitate pro nobis assumptâ fuit unctum à Deo patre, imò à totâ Trinitate ple-
 nitudine gratiæ. Eat nunc Bergius & Scripturæ atque antiquitatis
 ὁμοψυχία cum Calvinismo thraconicè jactet, p. 56. Das wir solche
 ihre sonderbare Redensarten nicht annehmen noch gebrauchen / sondern
 lieber mit der H. Schrift und der vhralten Kirchen in diesem hohen vner-
 gründlichen Geheimmisshreden wollen. Regerunt equidem cum Ponti-
 ficiis Reformati, non pauca rationis corruptæ argumentane dicam an
 deliria? I. est: *Finitum non est capax infinitorum Idiomatum. Natura
 Christi Humana est finita.* E II. *Nullum proprium potest fieri commu-
 ne. Attributa Divina sunt propria.* E III. *Si communicentur huma-
 nitati Christi Idiomata Divina, utiq; eidem simul communicabitur Dei-
 tas ipsa. At consequens falsum.* E. *Antecedens.* IV. *Aur omnia Di-
 vinitatû Idiomata humanitati communicata sunt, aut nulla. At non
 omnia: non infinitudo, non Independentia, non aternitas.* E. *nulla.* Majo-
 rem prob. ex eo, quod Deus sit ἀπέριςτος, nec reali discrimine sejun-
 gantur attributa DEI: eorum autem quæ reipsâ conveniunt, com-
 municato uno, communicari oporteat & reliqua. Verum enim ve-
 ro facile solvuntur hi nodi, utur Gordio intricatiores videantur, adhi-
 bito ense, si non Alexandri, certè Spiritus Sancti. R. enim ad I. va-
 lere Majorem de finito, si consideretur ἡ γρηγορίας & καθ' αὐτὸ, seu
 πρὸς τὸν δεξιόν, cui aliquid competat per modum inhaesionis, vel
 viam acquisitionis. Et ita concedimus totum. Vendicamus nihi-
 lominius Idiomata Divina assumptæ carni ἐπιμαρτύριος καὶ καθ' ἑαυτὸ, seu
 δευτεροδεξιόν, propter intimam cum Infinito ἁ γρηγορίας Conjunctio-
 nem; & ita quod Christus, secundum Deitatem habuit per Naturam,
 id accepit in tempore per gratiam. Quam quidem non fingimus
 Distinctionem, & Scripturis, more Calvinistico, inferimus,
 sed hinc potius rite aufferimus, quando Philip. II. 9. de Christo di-
 citur, in assumptâ prius servi formâ obedientiam patri præstante usq;
 ad mortem crucis: Ideo Deus exultavit eum & ἐχάρησεν illi nomen,
 quod

quod est super omne nomen. Nec naturæ defunt exempla similia: *περίως* Vita & vis sentiendi competit animæ, *δευτέρως* animato corpori: calorem *κατ' ἀνὰ* inhaerentem Igni, *κατ' ἄλλο* ignitum possidet ferrum. *Ἀπλῶς* incapacem Infiniti, quæ potentiam quoque obedientialem, humanam Christi naturam qui asseverarit, idem & communicatam neget Divinam *ὑπόστασιν* necessitas est. Hanc enim quibus cancellis circumscribemus, neque coelis cælorum comprehendendam est. Non ergo sunt *ἰσοδυναμῶντα*, præsentem esse *Substantiâ*, & esse præsentem *per se*, ut contra Meantz, fingit Martin, in arenam descendens, & Bergius p. 34. Aber darauß folget nicht / daß die Menschheit an ihr selbst nach ihrer Leiblichen Substanz und Wesen den Creaturen an allen Orten zugegen sey. In 2. Confunditur *τὸ κοινὸν & κοινωητὸν*, *Commune & Communicabile*. Commune proprium si fieret, fieret *σιδηρόξυλον*. At communicari id ipsum posse, ipsoque interdum actu communicatum esse, eadem, quæ jam jam adduximus, luculentissimè comprobant exempla. Proprium semper Ignis manet lux & calor, & tamen utrumque ignito communicatur ferro. Proprium esse animæ nunquam desinit Vita vel sensus, & verissimè tamen communicatur animato corpori. Eodem pacto propria sunt & nunquam non esse perseverabunt Attributa Infinita Divinitatis, quamvis communicata statuatur Deificatæ carni. III. Falsa laborat Minori. Quomodo enim Naturæ Christi Humanæ communicata Divina fuerit, nimirum non *κατὰ σύγχυσιν* vel exæquationem: sed *καθ' ἐνώσιν καὶ συνδύασιν* Disp. priori demonstratum est, ut nil attineat aduim agere. In IV. si probatio valeret Majoris, sequeretur communicatâ Filio Dei per æternam generationem *οὐσία* Patris, simul communicatam fuisse *ὑπόστασιν*, revocato in proscenium Noëtianorum errore: non communicatâ carni Salvatoris tum generatione æternâ, tum independentiâ *λόγος*, nec illi communicari potuisse hujus *ὑπόστασιν*. Præterea philosophi certant & adhuc sub judice lis est, Utrum realiter à se invicem differant proprietates animæ, an vero tantùm modaliter? Neque tamen negandum animam humanam corpori communicare tum vitam, tum facultatem sentiendi, ci-

tra communicationem Intellectus, Voluntatis, Illocalitatis, Immortalitatis. Hinc perspectum iri confidimus, quâ fide dignum sit Calvinianorum scœmna, quo Catholicorum Doctrinam proscindunt in *Apol. ad mon.* Nestad. p. 12. Tertium prædicationis genus (Communicatio Majestatis) novum & antebac inauditum, nihil aliud est, quam monstrum, partim ex Eusebii delirio, partim ex Nestorii blasphemâ, Monachelarum & Monophysitarum somnii constat, fenestram ad Arianismum & alios errores, aperiens.

Th. XXIV.

ἡ ὁμοούσιος est, imò *ὡς ἕνα φῶς*, factam esse Communicationem Idiomatum Divinorum in Personâ Totâ, tanquam aliquo Tertio, à Natura utraqve realiter diverso.

Quemadmodum ex Anima & Corpore tertium quid resultat, *Arist.* lib. 1. de Animâ t. 7. ita pro tertio quodam ab utraque Naturâ realiter distincto, respectu cuius Majestas Divina Christo in tempore communicata fuerit, etsi juxta neutram Naturam, Calvinianorum nonnulli Personam Christi agnoscunt. *Trebat.* in loc. p. 58. *Berg.* p. 41. & 42. Cui dogmati poliendo *Keck.* procul dubio inservire vult simile, à Vitâ & Intellectu hominis petitum. Alium enim Intellectum Homini assignat toti, alium separatæ animæ *Syst. Phys.* lib. 4. c. 2. quoniam ille & dependeat à sensu, & lædi queat ab Instrumentis corporeis, hic minimè. Aliam quoque Vitam animæ deputat, aliam toti homini, sitam videl. in unione animæ ac corporis, *Syst.* ejusd. lib. 3. c. 10. Nos aliquid sanè discriminis Totum inter & partes admittimus: ut & *συγγενείας* inter Unionem essentialē animæ cum corpore humano, & personalē Divinitatis cū Humanitate in Christo. Verum nec tanta Unionem inter essentialē & suppositalem in Christo versatur affinitas; neq; tanta est totius cujusqve ac partium diversitas, quantum Calviniani concipiunt. Anima & Corpus Substantiæ sunt incompletæ, ad Completæ unius constitutionem tendentes, quæ neque anima sit, neque corpus. In Christo autem neutri Naturæ ad es-

sen.

sentia numeris omnibus absolutum complementum quicquam deest,
 ut Christus & Deus sit & homo: Christus & naturæ ambæ, ambæ-
 que naturæ & Christus identificentur. Damasc. lib. 3. c. 15. *Dua
 Nature sunt unus Christus, & Unus Christus dua natura personaliter
 unita, Christus constat ex duabus naturis, subsistit in duabus naturis,
 & dua illa natura sunt Christus ἐξ ὧν, ἐν οἷς ἡγὲ ἀπέθ.* Dispci-
 endum proinde, ne justo latius similitudo extendatur. Differen-
 tiam totius & partium, allatae in Logicis à Keck aliisve rationes, saltem
 inferunt formalem, vel realem analogicè, qualis etiam intercedit op-
 positus modis & relationibus. Discrimen autem reale ἰδίως ita di-
 ctum, imò cum essentiali conjunctum, si cum *Timpero* lib. 4. *Metaph.*
cap. 5. qu. 2. inter totum quodcumque & ejus partes, excepto inte-
 grali homogæneo, collocare quis sustineat, hoc opponimus argumen-
 tum: *Quicquid entitatem omnem à partibus sui constitutivis haurit, id
 entitative à partibus non differt. Totum omne omnem entitatem à par-
 tibus sui constitutivis haurit.* E. Porro: *Quicquid entitative à parti-
 bus non differt, de illo nec entitative predicari affectiones possunt, secun-
 dum nullam intelligendam partem. Totum entitative à partibus non dif-
 fert.* E. Quin potius quicquid attributorum essentialium in totum
 aliquod cadit, de aliquà prius ejusdem parte valebit. Objicis elemen-
 ta 4. in quintam coalescere essentiam Corporis perfectè mixti
 (nam & hoc exemplum hæc citari ad comitia solet) elementari lon-
 gè superiorem & ἀνάλωγον τῷ τῶν ἄσπρων σπιχίῳ. R. quàm verum
 hoc posterius, tam fallum esse prius, quod ex elementis quinta illa &
 nobilior essentia corporis mixti oriatur. Ὅντως & κατ' ἀλήθειαν
 essentia perfectior Mixtorum à perfectiori proficiscitur & Specificâ
 Mixtorum Formâ, Elementis à Deo in primâ statim Creatione super-
 additâ; hodie per ordinariam generationis viam propagandâ; Forma-
 rum Elementarium, ad ineundam convenientem temperamenti pro-
 portionem, moderatrice ac directrice, ut demonstratur alibi. Vitæ
 hominis, seu totius compositi, diversitatem à vitâ animæ undenam
Keckerm. probat? Annon præposterè, Vitam hominis in Unione
 Animæ ac Corporis collocando, causam confundit cum Effectu?
 Intellectum quod attinet, discrimen agnoscimus in modo operandi.

H

Sed

Sed modus rem non variat. Quod tritissimum Axioma à Keckerm.
expendi per præ conceptam opinionem non licuit. Veritati proinde
quam maximè consonat Cyrilli vox Epist. 10. *Quicquid de Christo di-*
citur, vel secundum Divinam Naturam tantùm, vel secundum humanam
naturam tantùm, vel secundum utramq; Naturam dicitur.

Th. XXV.

Proprietates Naturarum non minus salvas relinquit &
incolumes, quicquid humanitati accessit Divino-
rum Idiomatum, quam distinctionem Natura-
rum earundem Unio & Communicatio compa-
titur.

Ad evertendam *Κωνσταν* Majestatis Divinæ subinde Adver-
sarii crepant Veritatem Naturæ Humanæ, quâ de contentionis ferram
nemo Nostratum unquam reciprocavit. *Martinus* refutaturus Ca-
tholicos, de veritate Naturæ Humanæ in Christo integrum conscripsit
librum. *Bergius* p. 32. ad quæst. 9. Was habi ihr für Ursachen solche
Allenhalbenheit der Menschlichen Natur Christi zu verneinen? Dage-
gen gemessene umschriebene Glieder haben/ an gewissem Raum vnd Dre-
seyn/ ist ein wesentliche Eigenschafft eines Menschlichen Leibes / vnd kan
demnach dem Leibe Christi / auch in seiner höchsten Herrligkeit nicht be-
nommen werden. Probare autem iussi Consequentiâ: Corpus
Christi est Verum Corpus, Veris præditum proprietatibus humanis.
E. *ἀδύνατον*, particeps ut evadat Divinorum Idiomatum; *ἰχθῦον*
ἀφωότερον deprehenduntur. At quo cautius amoliri probationis
onus ab humeris suis conantur, eò urgendi sunt severius. Valere
namque Consequentiâ nequit, nisi ipsam unâ Unionem hypostaticam
evertere cupiant. Vtrumque Scriptura asserit, & profecisse Christum
Sapientia Luc. II, 40. & absconditos in Christo esse omnes *Sapientia* thesau-
ros, Col II, 3 17: *Data* Christo fuisse omnia Matth XI 17. & Omnes Christum
sensisse infirmitates humanas Heb. II. & IV. 15: Suis Carnem Dominicam
circumscribi dimensionibus, & incircumscripam participasse *ἰσὺς*
ἁπλοῦς τῆς ὁμοιοῦτος. Utrumq; igitur pari pietatis affectu, pari *ἰσὺς*
fidei

fidei amplectendum. Detestentur Calviniani Nostrates, quod in sententia divorcium abeant, Marcionitas, Valentinianos, Manicheos, Sabosatenianos, Sabellianos, Arrianos, Nestorianos, Eutychianos, Monothelitas, pro arbitrio, non prius eos hæresium istarum reos peragent, quam vel Damascenum, vel Leonem Magnum, quorum utrumque summo earundem flagrasse odio constat. Sic enim Damasc. lib. III. c. 17. Ἡ τὴ συνελίξ σαρξ πρὸς θείας ἐνεργείας ἐπέστησε, διὰ τὴν πρὸς τὸν λόγον ἀκραιφνεστάτην ἔνωσιν ἰδίων ἰσσοστάσι ἐκλήωσιν. Et l. ejusd. c. 18. ἢ ἡ ἀνθρώπινη αὐτὴ ἡλθεῖς διὰ τὸν χρόνον τ' ἡρξάτο, καὶ αὐτὴ πρὸς φύσιν καὶ ἀδιάβλητα πάθη ἐπέμεινε, καὶ φυσικῶς μὴ ὅσον παντοδύναμον ἴω, ὡς ἡ εὐθεῖα λόγος ἀληθῶς καὶ κατὰ φύσιν (hæc enim Damasceno æquivalent) ἡρομήνη παντοδύναμον. Leo Magnus: sicus Deum non mutatur miseratione, ac homo non consumetur dignitate Alludens forsan ad typum hujus Mysteriorum, rābum sic flagrantem jugiter, ut nunquam tamen deflagraris. Ex. III.

Th: XXVI.

Coeterum etsi communicata Humanitati sit Tota Divinitatis plenitudo; prædicantur tamen de ista, Scripturâ præeunte, Idiomatica duntaxat ἐνεργητικῶς, h. e. quæ operationibus externis in carne, cum carne ac per carnem apud Creaturas λόγῳ exercet, ut sunt Omniscientia, Omnipotentia, Omnipræsentia; Religiosum adorationis cultum nobis imperantia.

Πάν πλῆρωμα τῆς θεότητος habitare in Christo σωματικῶς ait Apostolus Col. II. ut significaretur, nihil omnino superesse, quod ad personam τὸ λόγος pertineat, quin caro λογωθεῖσα in communio. nem illius pervenerit. Ὁμοψήφως Christum Job. III. 34. accepisse asseritur Spiritum Sanctum non ἐκ μέτρως: etsi de nostrum quoque dicatur Rom. XII. 3. Deum Dona sua distribuere κατὰ τὸ μέτρον τῆς πίστεως, utpote qui è plenitudine illius hastrimus χάριν ὡς πρὸς χάριτι Joh. I. 16. Proinde cum augustiora longè Divina sint, quam quæ

Intellectus nostri capiatur angustia. ἰσοχῶς quoque istas, quibus ad
 auctam carnem Dominicam veneramur (sive numerum spec-
 tes, sive praesentiam) plenè cognoscendi facultatem nobis reliquam
 nullam faciet. *Berghius* p. 36. autoritate Dictatorià plenitudinem
 Humanitati concedit & perfectionem summam, verum Divinorum
 duntaxat donorum. die ganze Fülle aller Gaben des Geistes die aller-
 höchste Gaben Göttlicher Weisheit / Macht / Heiligkeit / Herrlichkeit
 (welche doch von den Wesentlichen Eigenschaften der Gottheit un-
 terschieden sind) Sed dictaturam exercet sine Scripturâ, adeoque & po-
 puli Christiani suffragio. Istum in modum si sua Scripturâ somnia
 affundere integrum foret, ecquid tam perspicuè dictum putaremus,
 quin sophisticando posset depravari? quæ non Pontificii catus
 scommata Codici Sacro insiderent? Ponamus, nonnisi donorum &
 charismatum habitualium plenitudinem ac perfectionem summam
 Carni Salvatoris obtigisse, quale remanebit inter effectus Unionis hy-
 postaticæ ac parastaticæ discrimen? Graduale. Adhæc si infusa divi-
 nitus dona, finita & creata, ad exequendas officii mediatorii partes,
 Carni sufficient, nulla supererit, quæ incarnationem λόγος carnisque
 assumptionem postulet, necessitas. Nihil enim vetat, quo minus,
 absque Unione hypostaticâ, plenâ Deus manu congerat, quicquid
 sparsim ac sigillatim in Sanctis aliis sese offert. Interim prædicantur
 de carne Christi, è præscripto S. Codicis, illa duntaxat Idiomata, quæ
 sunt ἐνεργητικὰ, vel externis operibus sese exerunt. Reliqua, nonnisi
 mediantibus prioribus, inesse statuuntur. Quomodo rectè dicitur
 communicatam fuisse Omniscentiam, Omnipotentiam, Omnipræ-
 sentiam, eamque Independentem, Infinitam, æternam: licet æterna,
 Infinita, Independentis caro ipsa non audiat. Quæ Nostratum senten-
 tia quandoquidem Keckerm. neutiquam latet, nescio quâ fronte, qua-
 ve συνεπέστη Syll. Log. lib. 2. c. 4. scripserit: *Ubiquitarios explica-
 turos, quomodo quædam Creatura, videl. humana Christi Natura, sit æter-
 na, omnipotens, infinita & omnipræsens; dicere, non esse talem quidem
 per se, sed κατ' ἄλλο.* Nec non *Gregor. de Valentia*. Tom. 4. Disp. 1.
 qu. 2. Tradunt sectarii (Lutherani) humanam naturam verbo Divi-
 no hypostaticè unitam esse, hoc ipso, quod omni plenitudo & ἐνεργεια
 Divi.

Divinitati Verbi sic illi est realiter communicata, & in eam transfusa, ut Christus etiam secundum humanitatem, atque adeo quatenus homo, verissime dicatur & sic 1. Subsistentia, seu persona Divina Verbi. 2. Deum. 3. Omnipotens, infinitus, æternus, ubique præsens. 4. Mundi Rector & Conservator. En tot mendacia, & mendacia quidem spississima, quot in taxillis puncta! Vid. Form. Concord. in art. de Pers. Christi.

Th. XXVII.

Communicatâ sibi Omniscientiâ, Humanitas Christi exactissime cuncta perspecta tenet, quæ sunt, quæ fuerunt, quæque futura sunt; adeoque nulla ignorat vel fidelium παθήματα, vel impiorum νόηματα; ad sublevandam promptè illorum quamcunque calamitatem, & celebrandam rite, ex parte horum, Judicii Universalis solennitatem.

Confirmat hanc Paulus Col. II. 3. *Ἐν ᾧ* (Christo, non per ipsum) πάντες οἱ θνατοὶ τῷ σοφίᾳ καὶ γνώσει (non decreta voluntatis Divinae desalvandis hominibus) εἰδὼν δεικνύσθαι, (non revelantur) Quæ iterum Verba de Divinitate Christi præposterè admodum explicabis. Hæc enim Omniscientia ipsa est: aliud autem id, quod absconditur in aliquo, aliud illud, in quo quicquam absconditur. Ac proinde ad Naturam quoque Christi Humanam accommodandum Oraculum Joh. II. 25. *Ἄυτός ἐγίνωσκε, τί ἦν ἐν ἀνθρώποις.* Quo quidem genuinam tradi Omniscientiæ Divinae descriptionem patet ex Es. XI Psal. CXXXIX. Merito igitur damnatos ignoscitas, quod rerum variarum ἀγνοία humanitatem Christi laborare, in gloria etiam triumphantem, asseruerint, Nicephorus refert lib. 8. c. 15. Efflagitat verò Omniscientiam Humanitatis Christi I. Judicii Universalis executio, ita cuilibet distributuri suum, ut patefacienda etiam sint occulta cordium Rom. II. 16. Christo commissi, *ὅτι ἦτος ἀνθρώπων* Joh. V, 28. De quo & Paulus Actor. XVII. 31. *statuit Deum diem, in quo judicaturus est Orbem in æquitate, ἐν ἀδελείᾳ, in quo statuit, fidem præ-*

bens omnibus, suscitans eum a mortuis. Conf Matth. XV, 31. 32. 33.
 2. Efficax fidelium ex omnibus ærumnis liberatio, notitiam illorum
 necessario præsupponens. Unde dicitur $\text{וְיִשְׁמְרֵם מִכָּל־עֲוֹן$ Et. LXIII, 1. Berg.
 p. 43. ita ed. Herit: Aber diese Macht vnd Wissenschaft der Seelen Christi/
 ist dennoch nicht die wesentliche Wissenschaft der Gottheit selbst / weil es
 eine solche Macht vnd Wissenschaft ist / die von erleuchtung vnd Wür-
 elung der Göttlichen dependieret vnd herrühret. Confundens finitè
 Omniscientiam & Omniscientia competentiam. Competit qui-
 dem animæ Christi Omniscientia κατ' ἄλλο , propter ἀνομοίαν
 Unionis. Omniscientia vero ipsa, cum Divina sit, est quoque Inde-
 pendens. Divinum enim, Infitum, Independens sunt ἀντιστοίχα ,
 & materialiter identificantur.

Th. XXVIII.

Omnipotentia suâ quæcunqve vult in rem conferre va-
 let, effulgentè potissimum in edendis miraculis, del-
 endis peccatis, reddendaque Vitâ non Naturali
 saltem, sed & Spirituali, sed & coelesti, seu sempi-
 ternâ.

De παντοκρατορία vel πανδυναμία Humanitati suæ concessâ Sal-
 vator ait Matth. XXVIII, 18. $\text{Ἐδόθη μοι πάντα ἐξουσία ἐν οὐρανῶ καὶ ἐπὶ τῆς γῆς}$.
 Quæ itidem legitima est descriptio Omnipotentia Divina è
 Psal. CXXXIV, 7. & elogio patris, cum $\text{Κυρίου ἡ δόξα καὶ τῆς γῆς}$
 de prædicatur Matth. XI, 25. Ut in fumum abire oporteat distinctio-
 nem Danzi, inter Omnem potestatem finitam & Infitam. Quam-
 obrem absolutè Christus Matth. XI, 17. $\text{πάντα μοι παρεδόθη ὑπὸ τοῦ$
 πατρὸς μου . Et Paulus 1. Cor. XV, 27. $\text{πάντα ὑποτάξεται ὑπὸ τοῦ$
 κυρίου ἡμῶν . Ne urgeretur distinctio *Bize* inter ἐξουσία &
 δύναμις , repetita à Bergio p. 41. Daß aber in angezogenem Sprüche/
 durch allen Gewalt eigentlich nicht die wesentliche Allmacht
 (welche nichts anders als die Gottheit selbst ist) sondern ἐξουσία , potestas
 der Königlische Amptgewalt des H. Erri Christi über alle Creaturen ver-
 standen

standen werde: legere habemus Apocal. V. 13. *Agno & sedenti in thro-*
no deferri præter εὐλογίαν, τιμὴν καὶ δόξαν, καὶ τὸ κράτος: Et Daniel.
 VII, 14. *Filio hominū tradit* מְלִיכָא יְהוֹנָתָן *potestatem æternam.* Ephes.
 I, 20. *δύναμις* cum ἐξουσία uno Orationis compendio conjungitur:
ἢν ἐν ἡγήγησεν ἐν τῷ χειρῶν, suscitans illum a mortuū, & constituens ad
dextram suam in caelestibus, ὑπεράνω πάσης δεξιῆς καὶ ἐξουσίας καὶ δυ-
νάμεως, καὶ κυριότητῃ &c. & nomen quod nominatur non solum in
 hoc seculo, sed etiam in futuro. Et quantifacienda illa ἐξουσία, quæ
 nunquam usurpatur? Quotusquisque insuper illam carni Salvatoris
 δύναμιν adimet, quam non semel actu ipso exercuit? Exercuit autem
 toties δύναμιν Divinam, quoties edidit Miracula. Hæc enim quæ
 quia solitum Naturæ cursum excedunt, eandem requirunt potentiam,
 quæ leges Naturæ primùm sancivit. Conf. Athanas. Serm. 4. con-
 tra Ar. Leonem epist. 13. Synodali & 83. Ambros. lib. 5. de fide c. 6.
 Cyrill. in cap. III. Joh. & de Trinit. lib. 6. Teoph. in Matth. 24. Inpri-
 mis Damasc. lib. 3. cap. 18. & Luther. nostrum de noviss. Verbis
 David p. 147. Cæterum complectitur adhæc Omnipotentia Divina
 Vim delendi peccata, vitâ donandi Spirituali peccatores, naturali de-
 functos. Illius communicationem arguimus 1. Joh. I, 17. *Ἄϊμα*
Jesu Christi, filii Dei, emundat, nos ab omni peccato Heb. IX, 14. *Quan-*
to magis αἷμα Christi emundabit Conscientiam nostram ab Operibus mor-
tui, ad servendum Deo viventi? Eph. I 7. *In quo (Christo) habemus*
redemptionem, ἀφεσιν τῶν παραπτώματων διὰ τὸ αἷμα τοῦ υἱοῦ,
secundum divitiarum gratia ejus. Istius è cap. VI, Joh. I, 15. *Πάνυ, quem ego*
dabo ἢ σάραξ μεθ' ἑν, quam ego do pro mundi vita, v. 53. Nisi Manduca-
veritū τὴν σάραξ filij hominū, & biberitū ejus τὸ αἷμα, non habebitis
Vitam in vobis, v. 56. qui manduca. μεθ τὴν σάραξ & bibit μεθ τὸ αἷμα,
in me manet, & ego in illo. Unde teneam resurrectionis nostræ argu-
 mentum haud postremum accersit à conditione ac ἀφθαροία myltici
 illius cibi & potus, quo corpora nostra aluntur & vegetantur. Cano-
 nes quoque Concilii Niceni Carnem & sanguinem dominicum vo-
 cant σίμβολα ἡμετέρας τῆς ἀναστάσεως. Sed luculentiore addi-
 mus probationem communicatæ potentia Hujus è Joh. V. 25. *Venit*
hora, quando mortui audient Φωνὴν filii Dei: & qui audierint, vivent

En.

En abstracto etiam Naturæ Humanæ, ἀμετασχηματιστῶς, φωνῇ Vim Divinam attribuentia Oracula, etsi non in abstracto spectata, h. e. extra unionem hypostaticam, sed intra intimum ejusdem complexum. Nec est, quod excipiat, & Apostolos dono miraculorum & potestate remittendi peccata instructos, in orbem Christum ablegasse Matth. X, 8. Joh XXI, 23. Quicquid enim ab illis hac in parte præstitum fuit, non nisi ἀλλοτριωτικῶς peregerunt, *virtute alienâ* Act III 12 gratiam Divinam hominibus offerendo & annunciando Luc. XXIV, 47. Cum Christus, in carne jam exhibitus, totus vivificet, cum salutem promerendo, tum promeritam ἀποκαταστατικῶς applicando, tanquam idem ὁ ζωοποιός ἡ πλεωρῆτης τῆς σωτηρίας ἡμῶν Heb. II, 10. & XII, 2. Errat Bergius cum alleclis, ista scribens p. 44. **Die lebendigmachende Krafft vnd Reinigung vnser Sünden** wird dem Fleisch vnd Blute Christi zugeschrieben / nicht als eine Wesenliche Eigenschafft der Gottheit / sondern als die Krafft vnd Frucht seines Leidens. Nam uti Pater vitam habet ἐν ἑαυτῷ, sic filio dedit vitam habere ἐν ἑαυτῷ, ὅτι υἱὸς ἦν ἀπὸ τοῦ πατρὸς ἐν ἑαυτῷ Joh. V, 26. Etsi mortem ut deglutiret, quam declinare, si voluisset, valuisset facillimè, nostri gratiâ, sua sponte subiverit.

Th: XXIX.

Omnipræsentia omnibus, quæ cœli terraque ambitu comprehenduntur, efficaciter adest, Creaturas Universas & singulas sustentando & conservando; Ecclesiam his in terris colligendo; collectam deinde ac sub vexillo crucis militantem, gratiâ suâ fovendo & defendendo; donec eam in seculo altero gloriâ ineffabili beet atque exornet; adversus inimicos vero vindictam justissimam exercent.

Præfigit *Martinus* in Mentz, Antinuth. Aristarchi nigrum & definitioni Omnipræsentia Christi, quam B. Mentzerus tradiderat, quod nimirum sic præsentia Christi Divina in Creaturâ adest. Etsi autem præsentia in ideâ formaliter notet ἀλλοτριωτικῶς; tamen cum præsentia

lentia divina *ἐπιφάνεια* aliquam connotet, utique qui *ἐπιφάνεια* re-
 rum arduarum explicationem *ἀνεξιχνίασιν* Metaphysico præfere-
 dam aliquando censuerit, Scripturæ suffragiis, hac in parte, neutiquā
 destituetur. Quibus etiam se suamq; definitionem B. Menzerus, quoad
 singulos præsentia Divinae gradus, masculinè tuetur. Addimus nos nec
 à more philosophorum alienas prorsus hujusmodi esse descriptiones,
 quæ adjunctum aliquod definiti, vel necessarium connexum, expri-
 munt. Exemplo sit Temperamentum, qualitas, si formaliter confi-
 deretur, è 4. simplicibus, calore, frigore, humiditate ac siccitate, com-
 posita; quam tamen, quia simplices istas certà proportione connectit,
 per proportionem ipsam tum Physici tum Medici definire solent.
 Transigant adhuc Sectatores *Martinii*, eumque in gratiam reducant
 cum *Bergio*, cui præsentia propriè solum significat influxum, opem &
 auxilium *Dann das heisset eigentlich gegenwertig seyn: gleich wie wir
 einander gegenwertig seyn / weil wir einander sehen / hören und helfen kö-
 nen.* ait. p. 31. Coeterum cum triplex sit præsent. Divina

Gradus, alia	{	Generalis, apud Creaturas promiscuè omnes.
		Specialis { gratiosa in Ecclesia militante / Spiritualis gloriosa in Triumphante / Sacramentalis
		(Singularis, in Naturà CHRISTI Humanà.

Ad Postremam, singulariter mirabilè & mirabiliter singularè, respicitur
 Col. II, 9. Ad Gloriosam, 1 Thes. IV, 17. Rapiemur ei (Christo) in nubibus
 obviam in aera, & sic semper cum Domino erimus. Ad Gratosam eamq;
 spiritualem Matth. XVIII, 20. Ubi sunt duo vel tres congregati in nomine
 meo, ibi sum in medio eorum, Et XXVII, 20. Ecce ego (*ὁραὼν ὑμᾶς*) Vo-
 biscum sum usq; ad consummationem seculi. Joh. XIV, 23. Si quis diligit me,
 sermonè meū servabit, & pater meus diliget eū, & ad eū veniemus, & mansi-
 onem apud eum faciemus. Eph. III, 17. Christus habitat per fidem in cordi-
 bus vestris. Ad Sacramentalem, 1. Cor. X, 16. Calix benedictionis nonne
τοῦ αἵματος sanguinis Christi est? Et panis, quem frangimus, nonne *τοῦ σώματος*
 Corporis Domini est? Ad Generalem Psal. CX, 3. Virgam Virtutis tua e-
 mittet Dominus ex Sion Dominare *בְּקֶרֶב יַיִבִּיךָ* in medio inimicorum
 tuorum. Inprimis illustre est Oraculum Eph. IV, 11. Qui descendit ipse
 est & qui ascendit supra omnes Caelos, *ἵνα πληρώσῃ τὰ ὕψη* (superiora sc.
 & inferiora, cœlum & terram, ut textus consonat *συνάφεια*, non Va-
 ticinia

ticinia Prophetarum, ut *Bellarmini* dissonat lib. 3. de Christo cap. 16. & *Mart.* in loc. Comm. 1619. Violenta glossa) ejus respectu Naturæ, quæ nondum omnia jam ante Ascensionem impleverat, h. e. Humanæ: perinde ac Omnipræsentia Dei hinc describitur Jer. XXIII, 24. *quod Dominum Cælum & terram impleat.* Eadem igitur Omnipræsentia Divinæ in Christo Naturæ ac Humanæ, h. e. illocalis utriusquæ, à quæ omnes, de dimensionibus & spatiorum distematibus, cogitationes quàm longissimè removendæ sunt. Obiectiones Reformationum intra exigui cujusdam spatii angustias Dominici Corporis subsistentiam cogentium, ad IV. potissimum astringuntur capita I. *Successivam* ejusdem de loco in locum *translationem* II. *Visibilem* in coelos *ascensionem*. III. *Trinam* quantitatis *Dimensionem* IV. *luculentam præsentis* humanitatis *negationem.* Quo fine perpetuò ingeminant Vocem Christi Matth. XXVI, 11. *Semper pauperes habetis vobiscum, me autem non semper habetis:* nec non Angeli Matth. XXIII, 6. *surrexit, non est hic.* Sed distinguant saltem inter *rem & rei modum.* præsentiam *Visibilem & Invisibilem, generalem & Specialem, modum essendi physicum & subsistendi hyperphysicum & in vado salvaque erunt omnia.* Quas iterum Distinctiones ipsa nobis Scriptura promptissimè suggerit, vel *ἀπαρόηθην*, vel *ἦν τὴν ἀπαροίαν.* Visibilem præsentiam, familiaribus olim exhibitam, Ascensio in coelos, ordinariâ dispensatione, nobis subtraxit Act 1, 9. *Videntibus illis* elevatus est, & nubes suscepit eum ab oculis eorum, rediturum postea (ad judicium) quemadmodum *visus est* in coelum ire, v. 11. Ordinariâ, inquam, dispensatione, quia nihil prohibet, quo minus extra ordinem, quævandoque vult, quomodocunque vult & ubicunque vult, etiamnum corporis sui copiam Christus nobis facere queat. Quomodo conspiciendum sese in itinere *Paulo* Act. IX, 5. in castris Act. XXIII, 2. Romæ II. Tim. IV, 17. exhibuit. Modo autem invisibili Apostolis *cooperari & sequentibus signâ* confirmare sermonem nunquam Christus cessavit & ab Ascensione, Marc. XVI, v. ult. Non vicariâ quædam usus operâ; utpote quam in beneficiis Mediatoris & acqvirendis & applicandis Salvator nescit: sed suâ ipsius efficacîâ. Quo sensu Matth. XXV. Salvator negavit, se semper mortalibus affuturum, antecedentia edocent. Incivile Jctis est, unâ legis particulâ inspectâ, de totâ lege judicare velle. Et irreligiosum atque *ἀθεόλογον* non erit, vix scintillantibus

bus tremantibusq; oculis ad Oracula S. adjectis, iudicium præcipitare?
 Unxerat itaq; mulier (Maria, Soror Lazari, Joh. XI, 2.) caput Christi
 unguento pretioso. Male hoc habebat discipulos, interrogantes, *τις
 τῆς ἀπώλειαις πούτη;* potuitne istud venundari & dari pauperibus. Quo
 cum dicto, reprehensâ prius discipulorum *δυσωπία*, commendatâ
 mulieris beneficentiâ, Salvator respondit: Semper pauperes habetis
 vobiscum &c. Unde videre est, non qualemcunq; hic intelligi præsen-
 tiam, sed talem duntaxat, quæ externa humanitatis officia in quempia
 erogari sinat. Denique licet physicum verè merèq; corpus Domini sit
 respectu *ἰσότητος*, & ratione dimensionum suarum, quas nunquam depo-
 nit, in uno existat, uno tempore. τῷ πᾶσι vel spatio, verè tñ merèq;
 hyperphysicum idem est quoad *ἰσότησιν*; eoque pacto è communi
 Corporum aliorum indole minimè gentium æstimandum. In hoc
 Corpore solo tota habitat plenitudo Deitatis *σωματικῶς*. Huic soli
 dictum: *Sede à dextris meis* Pf. CXI. Id vero *ὁμολογούμεως μέγα μυ-
 στήριον* quia ratio nostra non comprehendit, ita si contradictionem
 fingat inter ea, quæ utrinq; manifestissimis communita sunt scripturæ
 Testimoniis, captivari mereatur in opsequium fidei II. Cor. X, 5 firmi-
 ter statuentis, *εἰς ἀδυναθῆσαι παρὰ τῷ Θεῷ πᾶν ῥῆμα*, Luc. I, v. 37.
Deum ἐκ χειρῶν omnia facere posse, quam nos petimus aut intelligimus.
 Eph. III. 20. Idq; ad laudatissimum exemplar patris fidelium, Abraha-
 mi. Vix exhilaraverat eum Divina promissio: *In tuo semine benedico: ut
 omnibus gentibus terra* Gen. XXIII, 10. Cum in mandatis ei traderetur,
 ut surgeret & mactaret filium XXII, 2. Quod si jam, more Calvinisti-
 co. sub disquisitionis incudem ista revocasset, tuo concludurus iudicio,
 quid quantumve fieri, citra contradictionem, possit, nunquam fuisset
 adductus, ut spe sustentatus rerum meliori, mactando filio, abiectâ
 cunctatione, sese accingeret. At quid Scriptura? *ἐνεδυναμώθη τῇ πί-
 στι δὲς δόξαν τῷ Θεῷ. Καὶ πληροφόρηθεις ἐν ἰσχύϊ ῥαβδῶν, δυνα-
 τος ἐστὶ καὶ ποιῆσαι.* Utinamq; vid. verbum, & promissionis & man-
 dati, Divinâ se autoritate commendabat. Utriq; igitur obsequii pro-
 bandam parem promptitudinem statuebat, de modo executioni tra-
 sēdæ promissionis, quem Divinæ committebat potentix ac Sapientix,
 securus; planeq; sibi persuasum tenens, secururum tandem omnino
 esse

esse voti eventum, etiam si vel è lapidibus excitandi restarent liberi. Huius
 nos decet insiltere vestigiis, ut fidei, quæ una copula, articulum unum
 non alteri opponamus, sed ex altero exponamus. Animus contra
 execremur $\alpha\omega\beta\gamma$ illud $\psi\epsilon\upsilon\delta\theta$, Photinianis & Zwinglianis com-
 mune: Nil Deum ad credendum nobis proponere, quod mentis hu-
 manæ captum excedat. Apage igitur insanientem sapientiam Petri
 Marityri & Dial. de Christi humanitate. *Ego tibi affirmo, nullâ vi fe-
 ri posse, ut ulla res creata sit ubiq.* Beza in resp. ult. ad Selnecc. Con-
 cludimus Christum non modo non velle, verum etiam non posse velle, cor-
 pui illud suum verum $\theta\epsilon\iota\sigma\gamma\alpha\mu\iota\tau\omicron\nu$ multum simul in locum fistere. Crellii Hag.
 Log. p. 417. *Iste dua enunciatione: Corp9 Christi aspectabile est. Corp9 Chri-
 sti aspectabile non est, sine sine pugnant, quæ Deus neq; modo huius neq; alte-
 rius seculi, neq; naturali neq; personali veras unquam faciet.* Keck, Syst. Log.
 lib. II. c. 4. Quia Corporis Christi per se convenit circumscriptio, oppo-
 situm circumscriptiois eidem nullo respectu aut limitatione tribui pot-
 est. Bergii p. 33. Von einer solchen Weise eines unsichtbaren allenthalben
 Leibes / wird in Heiliger Schrifte nichts gelehret: vnd wir müssen ihm niche
 eine solche Persönliche Weise anrichten / die seiner Wesentlichen Weise
 vnd Eigenschafften wieder ist. Quæ singula non aliam ob causam ita
 scribuntur, quam quod incapacem tanti Mysterii Intellectus sui angu-
 stiam experiantur, ideoq; rem tenere nolint, ignorato rei modo. At-
 qui hæc si calcaretur orbita, qualem Theologia faciem, pereunte omni
 inter *in mente & Intelligere* discrimine, nactura foret? Eliminandus ve-
 niret & extra Religionis Christianæ pomerium proseribendus articu-
 lus de S. S. Trinitate, Incarnatione, Redemptione, Regeneratione, Cre-
 atione, Resurrectione. Nihil n. horum Intellectui humano proportio-
 natum est. Desinant etiam Calviniani ceteri occinere nobis tum ce-
 nitenam nostram: *Er ist bey uns wol auff dem Plan / mit seinem Geist
 vnd Gaben:* tum illam Damasceni quidem, sed male hic applicatam di-
 stinctionem, inter $\tau\omicron\delta\omicron\nu\ \chi\epsilon\iota\varsigma\ \&\ \tau\omicron\nu\ \delta\omicron\nu\ \chi\epsilon\iota\varsigma$; Memores pronun-
 ciati Martiniani lib. I. de pers. Christi p. 119. *Ubi Christus non est perso-
 na sua; ibi per se & immediatè agere non potest;* nec non peculiaris
 istius conditionis, quæ præsentia gaudet vel Ubietas præ Affectionibus
 cæteris, quod de toto propriè, nisi de singulis valeat partibus, neutiquam
 dicatur; veluti per inductionem facili negotio demonstratur; ut Christus
 & totum Christi hæc coincidat.

Th. XXX.

Th. XXX.

Hanc propter Christi θεοθεώπια tantam eminentiã. tamq̃ largam beneficiorum, quibus nos jugiter maclat, messem, nostrarum est partium, imò Creaturarum univrsarum, Divino religiosæ adorationis cultu Totum venerari θεοθεωπων; eoq; cum & naturã suã unicus sit, & unica θεοθεώπια persona, nonnisi unã actione præstando.

Mihi curvabitur omne genu, & jurabit omni lingua, inquit Jehovas absq; quo Deus justus & salvans non est. Es. XVI, 23. sibi soli competentem religiosum adorationis cultum nobis præscripturus. Et de Christo docemur Phil. II, 9. Propter quod Deus exaltavit illum: & donavit illi nomen, quod est supra omne nomen, ἵνα ἐν τῷ ὀνόματι Ἰησοῦ πάντες γίνουσι κἀμψήσονται, καὶ Πτωχῶν, καὶ καταχθονίων. Juxta quam Naturam? Eam sanè, cujus respectu se antea exinaniverat obedientiã usq; ad mortem crucis, humanam. Humanitas igitur Christi ut æternam atq; Divinam gloriam, ex Unione personali, consecuta fuit Joh XVII, ita hanc tantam εὐχαρίστησιν nostrum est religiosæ adorationis humilimã subjectione Venerari & agnoscere. Quomodo Venerati Servatorem sunt Magi Matth. II, v. 1. Discipuli Joh XX, v. 28. Cæci duo Matth. IX, 17. Mendicus Hierochuntinus Luc. XVIII, 40. Stephanus Act. VII, 59. Venerantur perpetuo beatæ mentes Apoc. V, 15. eadem δευλογίαι agnũ maclatum cum sedente in throno prosequentes: Ἡ εὐλογία ἢ ἡ τιμὴ καὶ ἡ δόξα καὶ τὸ κράτος εἰς τὰς αἰῶνας αἰώνων. Unde D. August. term. 58. super Joh. In Christo humanitatem non solam aut nudam, sed Divinitati sua Unitam, Unum Dei filium, Deum verum & hominem verum qui adorare contempserit, æternam damnationis peram patietur. Luth. in 33. cap. Es. Superbia est à Diabolo exorta, qua religiosam Venerationem humana carni Salvatoris nostri detrectat, & dogma ab ipso Diabolo in Alcoranum insertum. Utri jam parti nos astipulabimur, chorone Apostolorum & beatorum omnium, an Pontificiæ & Calvinianæ hæresi? sollicitè admodum id agenti, ut de throno Majestatis suæ Humanitas Salvatoris præcipitetur, licet non uno modo. *Danteus* in Exam.

p. 416. *Betz* vol. 2. p. 274. *Sadaet.* Tom. 2. p. 180. *Piscator* in cap. IV. Matth. ad ultimam Thulen, imò infra mortuos amandant humanitatem Christi adoraturum. O blasphemus furiam fratres Cycloporum socios! Quamvis alibi subtilitatis nonnullà laude affectatà, coadorari cum Deitate humanitatem permittant, uti adorato Rege, coadoratur Regis purpura. Ubi quæsierim: Itane purpura unum constituat cum Rege ἱφιστάμενον; idem cum Rege usurpet dominium; eadem cum Rege subditis conferat beneficia? uti quidem individuo nexu humana Christi Natura jungitur Divinæ, seu Christi spectemus personam, seu Regnum, seu opera, & innumera illa, quibus Ecclesiam serenat, dona & bona. Si affirmarint, ecquid dici ineptius, quid absurdius poterit? Si negaverint, desinant impostero suorum nugamentorū, debitaq; devotione Mysterium hocce colant. *Martinus* contra Menz. Mensuram & basin honoris, præstantiam constituit Naturarum, indeq; adorationem comminiscitur geminam, Divinam & Divinā Inferiorem, humanitati Christi convenientem. Perinde ac pontificii Humanitatem Christi eodem habent loco cum Mariâ, λατρεία reservatâ Divinitati, δαίλια delatâ Sanctis, ἱεροδουλείαι isti pari deputantes. Vid. *Bellarmin.* lib. 2. de Invoc. Sancti, c. 12. Sed quidnam erit duplicando fidem, contradicere Apostolo Eph. IV. 5. Una fides, unum baptisma, quid solvendo Christum & partiendo, Nestoriana castra sectari, si hoc non est? Fides quippe ac invocatio ita coherent ἀδελφωτικώς, nullum ut admittant divortium. Rom. X, 14. Quomodo invocabunt, in quem non crediderunt? Qui Christus manebit unus, si duobus in thronis collocetur? Si quis audeat dicere, assumptum hominem coadorandum & conglorificandum cum, tanquam alterum cum altero (nam *Sylloba* con superadjecta hæc cogit intelligi) ac non potius unâ supplicatione Veneratur emanuelem, unamq; ei glorificationem dependit, juxta quod verbum caro factum est, onat bema sit, e decreto Concil. Eph. c 8. Per se adoratio humanitati nulla debetur. Quæ vero debetur ob Unionem personalem, ὁλικῶς Divina est. Beneficiorum alia petenda esse Divinitate, alia ab humanitate quo in loco Scriptura docet, tacente Scripturâ, qui talia profert, quam meretur fidem? Quinimo contrarium scriptura disertissimè tradit, ad unum nos Mediatorem, non duos, remittendo 1. Tim. II, 5. *Bergii* sententiâ adoratio Humanitatis Christi funda-

fundatur in Officio Mediatorio, p. 45. *Dennach weil Er vnser Mittler
vnd Heyland ist / vnd darumb gebühret sie (die Ehre der Anrufung) Ihm
(Christo) auch nach beyden Naturen / gleich wie er vnser Heyland ist, vnd
vnser Gebet erhöret nach beyden Naturen / causam exponentis, non qui-
dem fallam, sed inadaquatam. Nobis religiosum adoratiōis honorem
parca officio Mediatorio beneficia inungere non diffitemur. Adoran-
dus autem insuper Christus etiam iis proponitur, & quæ humanitatem,
quos beneficia Mediatoria non concernunt; ipsi quippe *Angeli* Heb.
I, 6. imò *caelestibus, terrestribus & subterrestribus* promiscue omnibus,
Phil. II, 10. ob Communicatam summam & Immensam Majestatem,
quæ super omnia illam exexit, caputq; omnium constituit Eph. I, 22.
Hinc subjectionem suam indubitata praxi *Cacodæmon* contesserare
coactus est, non Religiosum tantum poplitem Salvatori flectendo, sed
potestatem quoq; porcos invadenti suppliciter perendo, Marc V, 6. 10.
Projecta vero algæ vilior est, quam adjicit p. 46 subtilitas: *Aber diese
Ehre der anbetung ist eigentlich nicht eine Wesentliche Eigenschaft der
Gottheit / sondern es ist das Ampt vnd Werck der Menschen.* Propter e as
Divina ut ut non sit adoratio, est tamen adorabilitas, unde illa legiti-
me fluit, Quare nec Humanitas Christi hoc servitūtis debito nos sibi
obstrictos teneret, nisi suo isthoc jure nobis imposuisset. Ingenuam
magis Confessionem veritatis nimia evidentia extorsit *Polano* p. 95.
*Caro quæ secundum suam naturam non est adorabilis, adoratur in incar-
nato Deo, non propter seipsam, sed propter unum sibi secundum hyposta-
sin Verbum.* Vi & *Zanchio* in Confels, p. 16 *Unio personalis efficit, ut
Deitatem in Christo adorare non possimus, nisi simul etiam humanam in
eo naturam adoremus, utq; omnino unâ tantum adoratione tum humanâ,
tum Divinam naturam colamus.* Objectiones advariatorum ex Ef.
XLII, 8 *Gloriam meam alteri non dabo.* Jerem. XVII, 5 *Maledictus qui
confidit in homine & ponit carnem brachium suum.* Gal IV, 8. *Sed tunc
quidē ignorantes Deam, id, q; in natura non sunt Dii serviebatu* Deut. VI, 13.
Domivam Deum tuum timebū & illi soli servies collatis, quæ paulo ante
adduximus, Oraculis, perfacile est ad intelligendū de illis loqui Creatu-
ris, quæ extra Deitatem subsistunt, non de humanitate Christi, quæ pro-
pter Unionem cum *Nova* hypostaticam, ipsam S. S. Triados consorti-*

um

um ingressa est, atq; ad eò singulari hac dignitatis prærogativâ, si non per naturam, tamen per gratiam fruitur. Præcipue hoc effulget è collatione Oraculi Es. XLII, 8. & Joh. XVII, *Qvam enim gloriam Creator illic, Creaturis denegat, eandem hîc à Patre filius, qvatenus istâ indigebat, petit. Et Jeremiae XVII, 5. maledicitur illi, qvi se confidit in homine, ut *Cor ejus recedat à Domino.**

Th: XXXI.

Expositorum hæctenus Idiomatū Divinorum κένωσις, cum ex ipsâ proximè Unione Hypostaticâ promanet, Carnem Christi nunqvam deseruit, ne in profundissimo quidem exinanitionis status; etsi per servilem formam, in quâ perfectam Patri obedientiam præstitit usq; ad mortem crucis; rarius licuerit Divinitatis nonnullos radios ostentare.

Dicitur exinanitionis status in Scripturâ κένωσις Phil. II, v, 7. σκηνώσις Joh. I, 14. Intento indice ad tuguriola Patriarcharum, Solem Sole, solum solo subinde mutantium. Nos semel quidem & in diebus carnis latitantem sub abjecto vilique pallio gloriam suam manifestavit Salvator Joh. II, II, *gloriam quasi Unigeniti à patre.* Joh I 14. Nec ipsâ die magnæ passionis fieri potuit, quin humi prostratis unig ictu verbi facilius, salvoq; conductu parato discipulis, Omnipotentia Divina liberrimam σωτηρίᾳ nostri πικθυμίας, immensam illam calamitatis humanæ abyssum propter nos homines nostramq; salutem, exhauriendi, aperuerit. Ὁς ἴπτι πλεῖστον nihilominus Divinato Christi gloriam forma servilis in secreto tenuit, Phil. II, 7. *Ἐν μορφῇ θεῶ ὑπαρχων, σὺ χάρπαγμα ἐν ἡγήσαστο τὸ εἶναι ἴσοι θεῶ. Ἀλλ' ἑαυτὸν ἐκένωσε μορφῆν δούλου λαβῆν, ἐν ὁμοιώματι ἀνθρώπων γενόμενος, καὶ κήματι εὐρεθείς ὡς ἀνθρώπος, ἐταπείνωσεν ἑαυτὸν.* Cum plenum semper Majestatis jubar spargere de se potuisset, Divinitatis radios quiescens λόγῳ multoties retraxit. Cum omnes in ipso scientiæ thesauri essent absconditi, nescivit diem extremi judicij Marc. XIII, 32. defectum ficuum in arbore Matth. XXI, 19. Cum data ipsi essent omnia Matth. XI, 27.

XI, 27. sapenmero ne pulvinari quidē capitis usus fuit Matth VIII 20.
 Cum ad Dextram protinus Dei confidere, & omnipraesens invadere,
 imperium potuisset coeliq; terraq; juxta leges & conditionem vulgaris
 Corporis de loco in locum ambulavit, cumq; omnibus eodem ut ho-
 more patrem maclarent cum filio, in mandatis traditum fuisset Joh. V,
 27. Ipse aliquoties opem & aulium patris supplici Oratione implora-
 vit Breviter: *Εν χήματι* inventus est ut unus ē plebe, visusq; omnino
 Majestate se Divinā exuisse & abdicasse. Ignat. ad Phil. *Qui 40. diebus*
fecit corpus carnis dēs, potuisset semper illud facere. Quare igitur esurit &
Ut ostendas se verē assumpsisse Corpus ὁμοιωπαθῆς hominibus. Chrysoft.
θεότης νῦν μὴ σάρκα ἐρήμην ἔχομεν ἀφίησι τῆς δικίας ἐνεργείας.
 Conf. & Hilar. de Trinit. l. 9. Aug. de fide c. 2. Ambros. de fide contra
 Arr. c. 8 Hoc sensu Luther. super Marc. 13. Die Menschheit Christi
 hat nicht zu allerzeit alles gemerckt / gedacht / wie etliche einen allmechtigen
 Menschen auß ihm machen

Th. XXXII.

Χησις vero plenaria demum excepit Exaltationem Na-
 turæ Humanæ ad Dextram DEI, h. e. publicam
 & solennem Inaugurationem ad coeleste illud Re-
 gnum, nullis unquam seculorum Myriadibus termi-
 nandum.

Cum Deus *πρῶτος* sit Joh. IV, 24. adeoque *ἄλλος ἢ ἁσώματος*
70, dextra Dei, phrasi Scripturæ Metaphoricā, robur designat & po-
 tentiam Divinam, unde dicitur Dextra *Majestatis* Heb. l. 5. gloria Heb.
 VIII, 1. *Virtutis* Matth. XXVI, 65. Sedere a. ad Dextram Dei, omnipræ-
 sentem Ps. CXXXIX, 10 est rebus omnibus præsentem Dominari, in-
 terprete Luc. I, 23. Angelo, & Apostolo I Cor. XV, 25. Ubi repetitu-
 rus Ps. CX, 7. *Dixit Dominus Domino meo, sede a dextris meis, donec po-
 nam inimicos tuos &c.* ait: *Δεῖ εὐπὴν βασιλεύειν ἔχεις ἔαν*
ἦ πάντας τὰς ἐχθρὰς ὑπὸ τὰς πόδας αὐτοῦ. Quos *ἔχεις* πῶς sequitur
 August. Confessio art. 3. *Ascendis ad caelos, ut sedeas ad Dextram Dei, i. e.*
us perpetuo regnet ac dominetur omnibus Creaturâ. Nuspiam vero in
 Codice S. legimus vel certum in caelis locum Dextrâ Dei, vel Sessione
 K ad

ad Dextram Dei celestis fruitionem beatitudinis, uti nugatur Zyngl. designari. Falso adhæc Calviniani Utrumq; tam τῆς ταπεινώσεως καὶ ὑπερψώσεως statum utriq; pariter Naturæ attribuunt. Berg. p. 46. ad qvi 40. Was antworret ihr auff ihren dritten Beweis von dem Sitzten zur Rechten Gottes? Erstlich / das solches nirgend der einen Natur Christi / sondernder ganzen Person / als vnserm Vtler vnd Könige / nach beyden Naturen in gesampet in geschrieben werde. Quamvis enim exaltatio & κατ' ἡμῶς Exaltatio aut Exinanitio dici de Divinitate queat, quatenus à nobis vel celebratur illa & agnoscitur, vel secus: tamen si id nos accipere exinanitionis terminum velimus, ut certè debemus, juxta descriptionem Apostolicam Phil. II, 8. obedientiā μέγχι τῷ θεῷ, θανάτῳ ἵσχυρῶς; & hinc explicationem petere subsecutæ exaltationis, verissimè inquit Athanasius: ὕψις ὁ δὲ ὑψίστου, addimus nos: ὁ δὲ ταπεινῶν. Neutra enim transferri prius ad Divinitatem potest, quàm inde auferatur Immutabilitas, Immortalitas, siue negetur Deitatem esse Deitatem.

Th. XXXIII.

Per *κοινωνίαν* denique utraqve Natura agit, quod suum est, cum Communicatione alterius.

Sicuti cum diversitate Naturarum firmissimè cohæret diversitas proprietatum: ita distinctis proprietatibus Naturalibus positis, distinctæ tolli earundem executiones, naturales actiones, non possunt. Hæ enim ex istis, ut ex illis istæ, immediatè proficiscuntur. Itaq; pati, mori, crucifigi proprium est humanitatis; superare verò mortem & qui mortis usurpabat imperium, Diabolum, Virtutis Divinæ. Ad confutandos uberius Monotheletas, & vires naturales & functiones Divinitatis atq; humanitatis confundentes, unamq; & eandem statuentes tum Intellectionem, tum Volitionem, Salvator voluntatem suam (resp. humanitatis) à voluntate Patris (Divinâ) manifestissimè discernit Matth. XXVI, 39. Etsi Voluntatem Christi humanam, concinnissimâ subordinatio, ne, ad nutum Divinæ ultro moveri, nos ultro largiamur. Agunt interrim jambæ Christi Naturæ non *διηρημένως ἀλλ' ἡνωμένως*, in uno eodem.

eodemque supposito, ita in commune ὑποτέλειται Mediatorium
actu Naturali influentes, ut λόγος carnem Instrumenti loco adhibeat,
cum qvo, in qvo, & per qvod functionibus suis vacet, & caro vicissim
καθ' ἐν ὧσιν καὶ συνδύασι vim Infinitam λόγος participet; ipsoque
adeo tactu & alloquio agros valetudini, mortuos vitæ restituerit, nec
aliter mortem, quam obedientissimè moriendo, devicerit. Quamob-
rem, è Damasceni monito, per quam accuratè discernenda sunt ista 4.
ἑνεργῶν, Subiectum Operationis, & Principium, ut Quod Persona
Christi ἐνεργητικόν, Principium ut Qvo, Natura Christi Divina & Hu-
mana: ἐνέργεια Operatio, tactus, alloquium & conjuncta passioni
universa obedientia, ex parte humanitatis; elevatio actionum huma-
narum supra Nature vires, ex parte Deitatis: & ἐνέργεια, actio Θεου-
δρική, quæ Christus & θεϊκῶς operatur & ἀνθρώπινος, opus ipsum,
agrorum sanatio, mortuorum resuscitatio, peccatorum delictio.
Κοινωνία actionum rursus illustrat Damasc. lib. 3. cap. 15. similitudi-
ne igniti ferri, quod necurit tantum, nec tantum incidit, sed simul &
urendo incidit, & incidendo urit. Athanas. denuo utitur similitudine
animati Corporis. Sicut Anima, inquit, in Corpore & per Corpus suas
Operationes exercet: ita visum fuit τῷ λόγῳ proprias suas ἐνεργείας
in carne, & per carnem, & cum carne exercere. Calvinianorum ju-
dicio, nil unquam Caro Christi præstitit amplius, quam vires ejus Na-
turales ferunt: tantum illa tetigit & allocuta est tum agros, tum de-
functos; tantum ipsa mortis aleam subivit; quicquid præterea accessit
hyperphysici soli Deitari transcribendum. Beza contra Pap. vol. 3.
p. 103. Dan. in Exam. lib. Chemnit. p. 118. Pareus in Jerem. Berg p. 26.
et si phrasin retineat Orthodoxam: Das die Göttliche (Natur) in/ mit/
und durch die Menschliche / als ihr Persönlich, vereinigt es lebendiges/
verstendiges und kräftiglich mitwirkendes Werkzeug / das ganze
Umpswerck vnser Erlösung verrichtet: tamen quod janua modo
admisit, mox postico excludit. Siquidem nihil proprietatibus Natu-
ræ Humanæ accessisse putat, præter creata & finita dona, Communi-
cationem Divinorum Idiomatum ad lassitudinem usque passim infe-
stans. At hoc non est distinguere Naturas, sed segregare. Scriptura
sanè non ait extra citraque carnem vel edita fuisse miracula, vel instau-
ratam

ratam salutem: quin potius effectus huiusmodi λόγῳ & carnī ἔ λόγῳ
 simul attribuit. Non sanguinem tantum fudit humanitas, verum
 etiam fudit εἰς ἄφῃσιν ἀμαρτιῶν Mat. h. XXVI, 28. unde ἰλασμοῦ
 pro peccatis mūdi I. Joh. II, 2. & καθαρί: Cεν ἡμῶς ἀπὸ πίνης ἀμαρτίας
 dicitur I. Joh. I, 7. æquē ac vivificare caro Joh. VI, 15. Conterere τάρπη
 serpentis semen mulieris Genes. III, 15. benedictionem gentibus impetrare
 Semen abraha Gen. XXVI, 4. XXVIII. 14. Quo a jure Effectus de Car-
 ne Divinus prædicabitur, nisi Divinam participet Operationem? Quid
 quod egressam fuisse de Corpore suo efficaciam, quæ morbo mulierem
 relevarit, Christus rotundâ Oratione attestetur. Marc. V. 30.

Verè igitur Athanasius Orat. IV. contra Arrianos: εἰ γὰρ πὸ
 τῆς θεότητος ἔ λόγῳ ἔργα μὴ διὰ ἔ σώματι ἐγένετο, ὅτι ἂν
 ἐθεοποιήθη ἄνθρωπος. Quæ cum ita se habeant, cedro manebit di-
 gna vox Lutheri: *Beatus qui non ambulat in Consilio Zvinglianorum,
 nec stetit in via Tigurinorum, nec sedit in Cathedra Sacramentariorum.*
 Atque hanc responsi loco capiant Syncretismi Calvinistici authores.
 Sed jam colophonem Meditationi nostræ imponat Damasc. Verb. I. 4.

Εὐχὴ ὡς ἔειπες τί σοι τέτων ἀπάντων, οἱ ἡμεῖς ἀνιδοίημεν, οὐ γὰρ ἀ-
 παντα, καὶ αὐτῆς παρ' ἡμῶν ὁ δὲν, ἢ τὸ σώματι, αὐτὸ καὶ τῶν διδῶν,
 καὶ λαμβάνουσι χάριν εἰδὼς δι' ἀφῶν ἀγαθότητα. Σοὶ χάριν
 τῶν εἶναι δεδωκόη, καὶ τὸ εἶναι χαρισμαίνω, καὶ τέτρα παρα-
 πέμπτης αὐθις ἐπαναγαγίην πρὸς τῶν, διὰ τῆς
 εἰφάτε συγκαταβάσεως.

Ἀμήν.

